

POSUDEK VEDOUCÍHO BAKALÁŘSKÉHO PROJEKTU ZS 2017/18 **T O B I Á Š E T A T Í Č K A**

Na úvod svého posudku musím uvést, že jsme, stále více, udivováni schopnostmi studentů v šestém semestru jejich studia, tedy po absolvování pouhých tří ateliérových projektů zpracovat projekty v takovém rozsahu, na jaký si troufne obvykle vícehlavá kancelář s týmem specialistů. Na počátku semestru se zdálo, že zadání je nesplnitelné. Tím víc jsem na jeho konci nadšen úrovní předkládaných projektů. Vlastně mám dojem, po shlédnutí některých projektů diplomních, že je systém obrácený a magisterské projekty odpovídají více běžným ateliérovým výstupům nižších stupňů.

Takový úvod k posudkům jsem psal v počátcích svého působení ve škole, letos dokončuji desátý semestr a tak si troufnu trochu kritiky do vlastních řad. Uvědomuji si, čím dál víc, že tříletý bakalářský stupeň je nesmyslně krátký. Myslím, že prodloužení o rok, tedy další dva atelierové projekty by vyzbrojilo bakaláře pro praxi architekta mnohem lépe, než nesmírně vyčerpávající, mnohdy ale pouze formální, práce, na rozpracování studie, kterou student zpracovává jak svůj třetí ateliérový projekt. Sleduji studenty už pátý rok a uvědomuji si, jak nepřipravení k bakalářským projektům přistupují, jak zaskočení bývají už jen při formulaci zadání. Jsou možné dvě formy, jedna, kterou ale náš atelier od počátku odmítá, obětovat jeden semestr a odbýt studii pro bakalářku banálním projektem. Druhou, dospělou cestu volíme my, při studii nikterak netaktizujeme, a veškeré problémy, které nutně vystanou, řešíme až při samotném projektu.

A tady bych se znovu pozastavil nad průběhem semestru, respektive konzultacích specialistů. Za studii neseme určitou zodpovědnost tím, že jsme ji připustili jako podklad pro následný projekt. V počátcích projektu máme tendenci konzultovat společně se stavařem a statikem. Absolutně nemáme šanci být u vstupních konzultací s TZB, PBŘ a PAM, a jejich zpětných dopadů na projekt, respektive architekturu domu. A studenti, spolu s námi, bývají mnohdy zmateni a vlastně nevědí, co projektují. Kvůli podpisům specialistů odvedou penzum požadované práce, spočítají požární zatížení, ale princip fungování domu při požáru jim unikne, cestou nejmenšího odporu rozvedou po domě všechna media, neznají ale radiátory a všichni topí betonovými stěnami, spočítají a navrhnu ten nejskvělejší jeřáb a zařízením staveniště se všemi meziskládkami zaberou půl města.

Tato forma bakalářek pro mnohé znamená první traumatizující zážitek, pokud před tím nevypadli ze školy z matiky, celý semestr, v lepším případě, pracuji ve stresu, vypadávají z kolektivu vertikálního atelieru a individuálně dřou a pokud vše stihnou, čekají pak (v zimě dva měsíce) na ohodnocení své práce. Pokud nestihnou, riskují druhý pokus a prodlouží si studium o rok. Tím si vyčerpají možnost dalšího prodloužení studia. Efektivnější by určitě bylo strávit rok nad smyslupnějšími projekty.

Tímto kritickým zamyšlením jsem se dostal k vlastním posudkům bakalářských projektů obou dnešních uchazečů. Oba zvolili tu druhou, riskantní cestu, přestože projekt měli více méně hotový spolu s ostatními Dráždanskými projekty včas v létě, rozhodli se ho ještě kvalitativně posunout

S Tobiášem pracujeme už druhý rok, vlastně třetí. Přišel k nám na emauzský projekt a v nesnadném kontextu, nejen Pragerových kostek, navrhl svébytnou architekturu centra společnosti Post Bellum.

V loňském zimním semestru jsme, na rozdíl od všech předchozích zadání, kdy jsme v našem atelieru místo a program hledali v širším kontextu měst, rozhodli jsme se tentokrát převzít zadání aktuální studentské mezinárodní soutěže na novou budovu školy architektury v Drážďanech. Tedy konkrétní místo prakticky v centru Drážďan, uvnitř kampusu Technické university, soutěžními podmínkami nazývané Brána do kampusu s konkrétním, trochu předefinovaným programem.

Tobiáš přišel ve studii s rasantním konceptem „čárky“ - vysoké tenké desky, který dokázal dotáhnout do konce. Třináctipodlažní (11 nadzemních a 2 podzemní) solitérní budova, vévodí celému kampusu. (i městu). Pracuje s kontrastem rozměrné desky a extrémní štíhlosti. Vertikální dispoziční schema školy, jednotlivých jejích provozů je přehledné a vzhledem ke komplexnosti a složitosti zadaného programu si dovoluji říci, že skvěle zvládnuté.

Tobiáš navrhl transparentní dům. Jak volbou materiálů (fasád, dělicích stěn...), tak prostorovým řešením. Budova je rozdělena v podélném směru na dvě části. Průhled budovou v podélném směru je umožněn v každém nadzemním podlaží a to chodbou, která probíhá po celé délce objektu a odděluje od sebe kanceláře, ateliery a učebny v širší severní části a komunikační jádra, schodiště a sociální zařízení na jižní. Budova je transparentní i napříč, protože veškeré dělicí konstrukce severního traktu jsou transparentní. Lehký obvodový plášť je použit jednotně na všech fasádách, všechny čtyři, tedy i severní jsou nad parterem doplněny jednotlicí předsazenou konstrukcí s vertikálně uloženými stínícími lamelami. (na stíněných stranách natáčecí, na severu pevné).

První názor na architekturu si utvářím z vizuální čistoty půdorysů a krásy řezů. U Tobiáše je ten první dojem naplněn i bližším zkoumáním. Dispoziční řešení pater je sestaveno bez kompromisů. Cením si přemýšlení o dilataci konstrukce (zdvojení pilířů) a hledám ji ve stropech a fasádách. Stěnové pilíře 33x110 namísto sloupů, materiály stavby, pohledový beton, neomítané příčky Liapor, lité podlahy, bravurně zpracovaný interier toalet, to vše mne utvrzuje v tom, že Tobiáš Tatiček přemýšlí jako dospělý architekt.

Tobiáš skvělou studii suverénně převedl do realizační dokumentace. Projekt pro stavební povolení je rozšířen o nevelké množství detailů, pro dům však charakteristických a určujících, přehledně zpracovaných. Jeho skvěle graficky zpracované portfolio, kterým listuji při psaní tohoto posudku, ve mě vyvolává pocity radosti a uspokojení ze zaujetí, se kterým trvale přistupuje ke studiu architektury.

Bakalářská práce Tobiáše Tatička je kompletní, s jistotou naplnil všechny požadované složky a bez jakýchkoli pochybností ho navrhuji komisi jednoznačně k přijetí, a hodnotím jej stupněm **A - výborný**.